

LUCIJA ŠMOLNIK

INSPIRACIJSKO PISMO

---

*Mali pošastko
in genij*

BOLJŠI DNEVI
Z LUCIJO
MESEČNO ČLANSTVO

Sedim na terasi, petek je. Pri nas bi temu rekli dela prost dan. In ja, prav res bi mi prav prišel počitek in dati možgane na pašo. Zato sem v roke vzela knjigo Elizabeth Gilbert Velika čarovnija, ki sem jo pred kratkim našla v knjigarni med radovednim raziskovanjem knjižnih novosti skupaj z otrokoma, kar tudi sicer najraje počnemo skupaj. Kadar ne jemo okusne ribe na morju in ob tem glasno debatiramo o življenju, ljudeh in nas samih. Udobno se namestim, naključno odprem knjigo in začnem brati. A saj se vendar poznam:) Komaj čakam, da pridejo ti dnevi. Posvetim jih moji največji ljubezni... pisanju. Tako sem po nekaj odstavkih na naključno odprti strani knjige, le-to zaprla in zgrabila računalnik ter začela pisati.

Kar mi je uspelo prebrati, je bilo tole. V stari grščini je beseda za najvišjo stopnjo človekove sreče *eudaimonia*, kar v osnovi pomeni, da ima človek "dobrega demona", ustvarjalno duhovno vodstvo, ki skrbi za našo srečo. Rimljani so mu rekli "genij" - božanski varuh, kanal navdiha. Verjeli so, da izjemno nadarnejša oseba ni genij, ampak da *ima genija*. Se strinjajte s tem ali ne, presodite sami. A v meni je to genialno poigravanje misli vznemirilo mojega genija (smeh).

Tako je bila napisana tudi knjiga Mali pošastko. Tako so se rodile zgodbe o Malem pošastku. Mali pošastko je preko *genija* našel Katarinino odprto srce in vstopil.

In kako je ta čudež zgedal v materialnem svetu? Ko smo se vozili na morje, Katarina, 8-letna punčka, začne na glas pripovedovati dogodivščine Malega pošastka. Lahko mi verjamete, da zanj še nikoli nisem slišala. Pa ne samo jaz. Tudi mož in brat, ki sicer pozna veliko njenih skritih prijateljev (smeh), ne. Najprej sem se ozrla nazaj, da vidim, v kateri knjigi to piše, saj je govorila, kot bi brala. Osupla sem ugotovila, da imam opraviti z nečim večjim - s čudežom navdiha in popolne predanosti. Nič nisem vprašala, komentirala...v avtu je nastala popolna tišina. Na krilo sem ji dala telefon in vklopila snemalnik. In potem smo se peljali. Do morja. Brez besed. Občutila sem srh po telesu, globoko hvaležnost, ponižnost pred Življenjem. Takrat sem prvič po tem, ko sem Življenju v meni rekla svoj "da", ko tega ni vedel še nihče, vedela, da sem točno tu, kjer moram biti. Kot otrok, sem vedno vedela, kdaj je ta trenutek. Poznala sem ga kot iglo na kompasu, ki vedno kaže pravo smer.

Te zgodbe so v originalni obliki zapisane v knjigi Mali pošastko. Vsaki je dodana usmeritev za starše, kako jih razumeti. Dotika se Življenja v njegovi prvobitnosti.

Razkriva poti, preko katerih lahko otrok in starš skupaj gresta v najgloblje plasti iskat dragulje. Jih izkopljeta - skupaj ali vsak zase, nežno očistita z mehko krpo, da so pripravljene zasijati prav tu, kjer sta. In tako se ustvari dragocena vez. Prav zato ima pojasnjevalni naslov Zgodbe, ki pomagajo rasti.

Ko sem dokončala to knjigo, mi ni bilo potrebno popravljati skoraj nobene besede. Je tudi nisem mogla. Ko sem brala, sem tu in tam imela občutek, da moje razmišljanje ne paše najbolj k zgodbi, a nisem znala napisati bolje. In vse te Katarinine ilustracije. Taka kot je, je prava. Čutila sem, da je prava. Čutila sem, da je posebna. To je začarana zgodba, kot bi rekla Elizabeth. Nastala je v stanju očaranosti, ko človek obnemi nad lastno majhnostjo in veličino v enem samem trenutku večnosti.

Nikoli ne bom ustvarila ničesar podobnega. V to sem prepričana. Ideja, ki je želela, se je realizirala v svoji perfekciji. To je najčudovitejši dragulj, ki sem ga imela priložnost zbrusiti skupaj s hčerko in ga dati ven, da nanj sije sonce. In to je zame čudež. To je tisti trenutek, ki ti vzame dih.

To je tisti trenutek, ko se te dotakne neskončnost in ti nje <3